

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

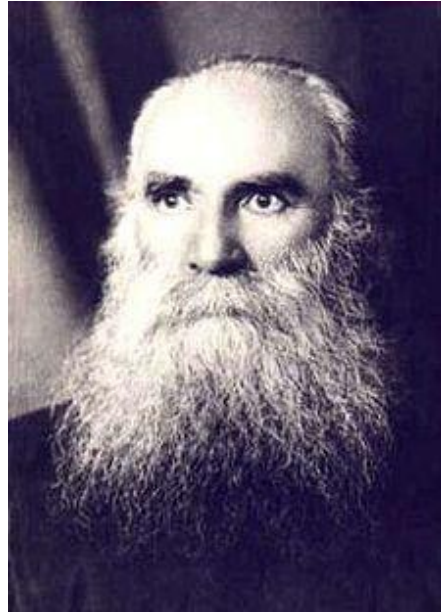
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Друга Неділя по
П'ятидесятниці: Всіх Святих,
що просіяли в Русі-Україні
та з Русі-України**

**Second Sunday after
Pentecost: All Saints Who
Shone Forth in and from Rus'-
Ukraine**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

**«Блаженні всі, кого Ти вибрав і прийняв,
Господи!» (Стих із співу «Вічна Пам'ять»)**

На Другу Неділю по П'ятидесятниці православні, за звичаєм, поминають Святих, прославлених у їхній країні чи околиці. Перша Неділя по П'ятидесятниці – Неділя Всіх Святих, тобто всіх знаних і незнаних земною Церквою. Дух Святий зійшов на те, щоб наповнити вселенну Святими Мужами і Жінками. У понеділок по Неділі Всіх Святих ми розпочинаємо Апостольський Піст («Петрівку»), щоб пригадати, що це й наше покликання: долучитися до рядів цих Святих. А в Другу Неділю ми святкуємо пам'ять тих, котрих прославили, як і тих яких не проголосили, яких може в світі ніколи не прославлять Святими, які просіяли довкола нас.

Таким чином, було б на місці святкувати Всіх Святих Канади на цей день і так далі. А для української громади по всьому світі важливо святкувати в цей день тих, що в Україні, чи що походять з земель України, що просіяли Божим Світлом на планеті Земля. Ми хочемо вшанувати їх та подякувати Богові за них. Ми хочемо наслідувати їхні чесноти, а також уникати помилок, яких вони могли допустити. Ми хочемо попросити їхнього заступництва за нас у нашій мандрівці до Вічного Царства разом з нашими братами й сестрами в

**“Blessed are all those whom You have chosen
and received, O Lord!” (Verse in the singing of
“Memory Eternal!”)**

On the Second Sunday after Pentecost it is the tradition of the Orthodox to remember the Saints who have been glorified in their own land or locality. The First Sunday after Pentecost is the Sunday of All Saints – those known and those unknown by the earthly Church. The sending of the Holy Spirit at Pentecost was to populate the universe with Holy Men and Women. On the Monday after All Saints' Sunday, we begin the Apostles' Fast to remind us of our vocation to join the ranks of these Holy Ones. And on the Second Sunday we celebrate the memory of those so proclaimed, as well as others who have not been – and indeed may never on earth be – so proclaimed who have shone forth among us locally.

Thus, it would be appropriate to celebrate All Saints of Canada on this day and so on. For the Ukrainian community throughout the world it is important to celebrate on this day the memory of all those in Ukraine or who have come from Ukraine who have shone forth with God's Light on planet Earth. We want to honour them and thank God for them. We want to imitate their virtues - as well as to avoid errors they may have made. And we want to ask for their intercession for us as we

Церкві земній, воюючій.

У Громаді Покрови Пресвятої Богородиці в Монреалі ми маємо чимало таких не прославлених Угодників, яких ми поминаємо. Що року на 27-го листопада ми поминаємо колишнього її Настоятеля, о.

Архипресвітера Єпіфанія Чижова, що упокоївся на цей день у 1991 р. Це за його душпастирства була побудована чудова Святиня, в якій молиться Громада. Він мусів разом з паствою чимало труднощів перенести, щоб це завершити це діло. Та о. Єпіфаній також був Ісповідником Віри. На нього стріляли, його арештували, допитували, ув'язнили та заслали через те, що він відгукнувся на покликання служити Богові Священиком у часі безбожного гоніння віри в Бога взагалі. Недавно його син Євген, за стопами батька, перейшов поріг між цим світом і наступним, упокоївшись 11-го червня 2009 р. Вічна пам'ять їм і всьому їхньому роду!

О. Єпіфаній розділяє свій день упокоєння з іншим Ісповідником Віри, Митрополитом Василем Липківським, Першоієрархом Української Автокефальної Православної Церкви в Україні. Досліді архівів НКВД після розвалу Радянського Союзу довели, що день мучеництва першого Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви був 27-го листопада 1937 р., за день перед початком Пилипівки. Його розстріляли після швидкого суду наказом «тройки» НКВД. Такі зловісні комісії, що склалися з трьох осіб, встановила Радянська влада, щоб швидше позбуватися людей, яких уважали небезпечними для режиму.

Митрополит Василь Липківський народився 1864 р. у селі Полудні у Київській губернії. Сьогодні воно знаходиться в Черкаській області. Був він сином Священика, о. Константина. Він вирішив піти стопами батька, як часто бувало у священичих сім'ях. О. Василь закінчив богословську освіту у Київській Духовній Академії і був призначений обслуговувати громаду в Липівцях теж у Київській губернії. Він також організував школи і навіть був принципалом однієї з них. Потім призначили його продовжувати духовну та освітницьку працю в Києві.

У р. 1919 уряд Української Народної Республіки ухвалив закон згідно з яким Православна Церква в Україні мала б стати Автокефальною, як личило б Церкві суверенної держави. До цього спонукав трагічний факт, що Православна Церква під владою Москви не раз служила, як рука Московської імперії. Звичайно, що така роль не сприяла б зростові суверенної української держави, яка повстала, щоб віддзеркалювати прагнення й служити потребам народу України після трьох століть підкорення

walk towards the Kingdom in the company of our brothers and sisters in the Church Militant here on earth.

At St. Mary the Protectress Parish in Montreal we have many such unproclaimed Saints we would remember. Each November 27, for example, we remember the late Rector of our Hromada, Archpresbyter Epifanij Czyziw who reposed on that day in 1991. It was under his pastorship that the lovely temple in which we worship was erected, in spite of the difficulties faced by our members at the time. Fr. Epifanij was a Confessor of the Faith. He was shot at, arrested, interrogated, imprisoned and exiled for responding to the call to serve God as a priest in the time of the atheistic persecution of faith in God. He was recently followed across the threshold which leads to the next world by his son, Ewhen, who reposed on June 11, 2009. Memory eternal to them and all their family!

Fr. Epifanij shares his date of repose with another Confessor, Metropolitan Vasyl' Lypkivskyy, Primate of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church of Ukraine. Research into the archives of the secret police after the fall of the Soviet Union showed that the day of martyrdom of the first Metropolitan of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church was November 27, 1937, the day before the Pre-Christmas Fast. He was executed after a kangaroo trial by order of an NKVD Troika, one of the infamous commissions of three people established by the Soviet government to quickly dispose of persons considered to be dangerous to the regime.

Metropolitan Vasyl' Lypkivskyy was born in 1864 in the village of Poludni in what is today the Cherkasy oblast. He was the son of a priest, Fr. Konstantyn. He decided to follow in his father's footsteps, as was customary in priestly families. He completed his theological education at the Kyiv Theological Academy and was appointed to serve the community in Lypivtsi in the Kyiv gubernia. He helped organize schools in his community and actually served as principal of one of them. He was later appointed to a pastorship and educational work in Kyiv.

In 1919 the government of the Ukrainian National Republic passed a law declaring that the Orthodox Church in Ukraine must become Autocephalous as was befitting the Church of a sovereign state. This was motivated by the tragic fact that the Orthodox Church under Moscow frequently served as an agent of the Moscow empire. This adherence to the Church of Moscow would obviously not assist the growth of a sovereign Ukrainian state, which arose to reflect and serve the aspirations of the people of Ukraine after three centuries of submergence in the above empire.

Fr. Vasyl' was one of the clergy who actively worked for

вищезгаданій імперії.

О. Василь був одним зі Священиків, які трудилися для українізації Православної Церкви в Україні. Це не раз ставило його в важке відношення з ієрархами та іншим Духовенством, які осталися вірними Церкві Московській. А коли він став відправляти Літургію на літературній українській мові замість «канонічної» церковно-слов'янської це ще й додало до труднощів. У жовтні 1921 р. скликали Собор у Св. Софії Київській. Прибули Священики й вірні з парафій по всій Україні. Але з різних причин жодний ієрарх не прибув на Собор.

Отож учасники Собору вирішили прийняти радикальний крок: висвятити два Єпископи накладанням рук усієї Громади вірних, як Тіла Христового. А ці два тоді мали висвячувати інших Єпископів у звичайний спосіб. О. Василь погодився бути першим з висвячених таким чином, отож став першим Митрополитом Української Автокефальної Православної Церкви.

Спочатку большевицька влада сприймала цю подію прихильно, бо ж вбачала в цьому послаблення свого ідеологічного ворога, яким уважала Православну Церкву. (Комуністи відкидали будь яку релігію, за винятком їхньої власної штучної релігії догматичного марксизму та поклоніння комуністичній державі та її провідникам). До того ж перші роки комуністичної влади в Україні були позначені українізацією. Але це не тривало довго. Митрополит Василь мусів дуже важко трудитися, щоб послужити своїй пастві. І цим він ревно займався доти, доки комуністична влада не застала другу Собор «звільнити його з обов'язків». А в р. 1930 проголосили Українську Автокефальну Православну Церкву зліквідованою.

Митрополит Василь проживав у злиднях та під постійним гонінням, яке завершилось останнім арештом, наглим судом та розстрілом. Митрополит Мученик виляв своє життя, заступаючись за улюблений ним народ України, як жертву Господеві, що пролив Свою Кров на Хресті за увесь рід людський.

Сьогодні стоїть пам'ятник на цвинтарі в Києві де вважають може поховали швидко тіло Митрополита Василя. Відправляють Панахиди за спокій його душі по всьому світі. Назвали вулицю у його честь у Києві і відбуваються конференції, які вивчають і відзначають його працю.

Нехай вислухає Господь його та наші Молитви і подасть Свій мир і спокій народові України на рідних землях і по всьому світі. Амінь.

the Ukrainianization of the Orthodox Church in Ukraine. This did not endear him to the hierarchs and clergy who remained faithful to the Church of Moscow. His serving of the Liturgy in the literary Ukrainian language, instead of the "canonical" Church Slavonic, further exacerbated the situation. In October of 1921 a Sobor was convoked at the St. Sophia Cathedral in Kyiv. It consisted of priests and delegates from parishes throughout Ukraine. But for various reasons no hierarch of the Orthodox Church in Ukraine was in attendance at the Sobor.

Therefore, the Sobor delegates decided upon a radical step: two candidates for Bishop selected by the Sobor would be consecrated by the laying-on of hands by the community as a whole, as the Body of Christ. These two Bishops would then follow the traditional order of ordaining other Bishops in the regular manner. Fr. Vasyl' consented to be the first so ordained and so became the Metropolitan.

At first the Bolshevik regime looked with some approval upon this event, mistakenly perceiving it as a weakening of the power of its ideological enemy, the Orthodox Church. (Communism opposed any religion except its own quasi-religion of dogmatic Marxism and the veneration of the Communist state and its leaders). Besides, the early years of the Communist regime in Ukraine were marked by a policy of Ukrainianization. This did not last long. Metropolitan Vasyl' had to struggle hard to serve his flock. He did so until the Communist authorities forced another Sobor to "relieve him of his duties". In 1930 the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church was declared liquidated.

Metropolitan Vasyl' lived for a time in poverty and intense persecution until he was arrested for the last time, quickly tried and shot. He poured out his life as a sacrifice, interceding for his beloved people of Ukraine before the Lord Who shed His Blood upon the Cross for all mankind.

Today there is a monument on the cemetery in Kyiv where the body of Metropolitan Vasyl' remains may have been hastily interred. Panakhydas have been served for the repose of his soul throughout the world. A street has been named in his honour in Kyiv and there have been conferences dedicated to his work.

May the Lord hear his and our prayers and grant His peace and harmony to the people of Ukraine in the homeland and throughout the world. Amen.